

Arrest

nr. 136 176 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd op 27 augustus 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TAYMANS, die *loco* advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 16 december 2009 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 31 oktober 2010. Dit document werd jaarlijks verlengd.

Op 20 augustus 2013 werd de verzoekende partij verhoord inzake een vermeende poging tot het afsluiten van een schijnhuwelijk met de heer ZA.

Op 6 maart 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De verwerende partij nam op 25 augustus 2014 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het fair play beginsel, van artikel 42, § 1, lid 2, *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 41 (onder andere artikel 41.1 en 41.2.a) van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"A. 1.

Artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te worden.

A. 2.

Artikelen 2 en 3 van de van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorzien dat de beslissing van het bestuur uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overweging dient te vermelden en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Zo moet de burger kunnen weten om welke redenen de beslissing werd genomen en of de beslissing in rechte en in feite evenredig is.

A. 3.

Er is ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht:

- ☐ *wanneer de beslissing werd genomen op basis van foutieve en onvolledige gegevens, of*
- ☐ *wanneer de overheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of*
- ☐ *wanneer zij ze niet correct heeft beoordeeld, of*
- ☐ *onredelijk tot haar besluit is gekomen,*

A. 4.

Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt eveneens dat de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan.

Krachtens de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen met het oog op een correcte behandeling van de burger.

De motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten of bestaande concrete elementen in het administratief dossier, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels.

A. 5.

Artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (2010/C 83/02) bepaalt wat volgt:

(...)

"1.

Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie wordt behandeld.

2. Dit recht behelst met name

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;"

(...)

Sinds de inwerkingtreding op 01/12/2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient de verplichting om verzoekster te horen vooraleer de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt met nadelige gevolgen voor haar te worden toegepast in het raam van artikel 41, lid 2, a) zoals toegelicht door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg is het recht op behoorlijk bestuur een algemeen rechtsbeginsel.

Zie:

DENIJS L., *Overzicht van het Vreemdelingenrecht*, p. 223 voetnoot 699

A. 6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Een beleidsnorm mag niet automatisch zonder enig nader onderzoek in een individueel geval worden toegepast.

Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht.

Zie:

RvS, arrest nr. 167.411 van 02/2007,

RvS, arrest nr. 154954 van 14/02/2006,

RvS, arrest nr. 26358 van 15/04/1986,

RvS, arrest nr. 81872 van 16/07/1999,

RvS, arrest nr. 99049 van 24/09/2000,

RvS, arrest nr. 26044 van 09/01/1986,

RvS, arrest nr. 28378 van 02/07/1987,

RvS, arrest nr. 89982 van 02/10/2000,

A. 7.

Het Fair-play-beginsel vereist dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen.

A. 8.

Artikel 8 van het EVRM stelt een plicht in voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden. Het grondrecht verschaft een basis voor mensen die tot eenzelfde gezin behoren om hun belangen in rechte te doen gelden.

(VANDE LANOTTE, J. EN HAECK, Y., *Handboek EVRM*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 738)

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden, maar ook een positieve plicht om die maatregelen te nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven.

Enerzijds dient de overheid zich te onthouden van alle onnodige inmengingen in het familielevens, anderzijds dient zij ook actief op te treden met het oog op het mogelijk maken van dat familielevens. (Hof Mensenrechten, Paula en Alexandra Marckx v. Belgium, arrest van 13 juni 1979, Publ. Hof, Serie A, Vol. 31, § 31).

Meer systematisch hanteert het Hof voor de Rechten van de Mensen twee criteria om tot het bestaan van een familielevens te besluiten: 'bestaat er een band van bloed- of aanverwantschap?' en 'is deze familiale band voldoende hecht'?

(Commissie, nr.10.730/84, rapport van 7 oktober 1986)

Een beperking van het grondrecht vervat in art. 8 EVRM kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM :

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vertalen we de algemene voorwaarden uit paragraaf 2, naar het concrete grondrecht van artikel 8§1, dan kan onder meer afgeleid worden dat de regels die relaties beperken, duidelijk moeten zijn (legaliteit), tot bescherming van legitieme belangen moeten strekken en dus niet gebaseerd mogen zijn op willekeur (legitimiteit) en noodzakelijk moeten zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

(VANDE LANOTTE, J. EN HAECK, Y., *Handboek EVRM*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 738)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde in zijn arrest REES van 17/10/1986, dat, om de verplichtingen van een Staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen, enerzijds het

algemeen belang en anderzijds de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8§2 EVRM in dat opzicht een nuttige richtlijn vormen.

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

(« La mise en oeuvre de la Convention européenne des droits de l'Homme », Ed. du jeune Barreau de Bruxelles. 1994, p.92.)

Deze vereiste van proportionaliteit legt de overheid de verplichting op om een afweging te maken tussen het beoogde doel, noodzakelijk voor het algemene belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang.

Zie :

R.v S. 9/04/02, nr 105.428;

R.v S. 16/05/1997, nr. 66.292;

R.v S. 26/09/1997 nr. 68.643;

R.v S. 1/02/1999 nr. 78.711;

Krachtens artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft eenieder:

“recht op eerbied van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Het recht op gezinshereniging wordt thans niet enkel geregeld door de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 doch ook door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29/04/2004, o.a. artikel 7. 1 d) van de bovenvermelde richtlijn.

Bijgevolg is artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ook toepasselijk in onderhavig geval.

B. 1.

In onderhavig geval werd de bestreden beslissing op basis van foutieve en onvolledige gegevens genomen.

In de bestreden beslissing baseert verwerende partij zich louter op een hypothese die niet afgeleid kan worden uit het administratief dossier zoals het haar in kennis werd gebracht. (zie stuk 2). Zo meent verwerende partij dat de referentiepersoon geen toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten zou hebben. Doch verzoekster vindt geen enkel stuk in het dossier dat haar op 22/09/2014 door verwerende partij werd overgemaakt die haar bestreden redenering omtrent de inkomsten van de referentiepersoon steunt.

B. 2.

Uit de motivering van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt evenmin dat verwerende partij overeenkomstig art. 42§1 lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 is overgegaan tot een behoefteanalyse alvorens een weigeringsbeslissing te nemen lastens verzoekster.

B. 3.

Uit de motivering van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt ook niet dat verwerende partij heeft getracht verzoekster te horen alvorens een nadelige individuele beslissing te nemen of dat zij ernstig heeft getracht informatie te hebben om zich een concreet beeld te maken van de financiële situatie van de referentiepersoon of van het koppel.

B. 4.

Per analogie kan men verwezen worden naar het arrest nr. 107.617 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gewezen op 30/07/2013. Het ging over de beëindiging van het verblijf van een vreemdeling. In de bovenvermelde beslissing heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld wat volgt:

(...) “De Raad merkt immers op dat op basis van de stand van het dossier niet blijkt dat verweerder verzoeker voorafgaan aan het nemen van de beslissing in kennis heeft gesteld van het gevoerde onderzoek of hij nog voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan 3 maanden en eventueel in het licht hiervan nuttige gegevens over te maken. Een dergelijke handelswijze kan nochtans worden verwacht van een zorgvuldige overheid wanneer deze voornemens is om het verblijfsrecht van meer dan 3 maanden te beëindigen.” (...)

Zie:

RVV, arrest nr. 107.617 van 30/07/2013

Dezelfde redenering kan in onderhavig geval worden bijgetreden. Een zorgvuldige overheid had ook, voor zover als nodig, bij verzoekster kunnen vragen voor het nemen van haar administratief besluit of er nog bijkomende bronnen en bewijzen van inkomsten waren met betrekking op het al dan niet bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Zij had ook een grondige behoefteanalyse moeten uitvoeren omtrent de nodige middelen van het koppel teneinde niet ten laste te vallen van de sociale diensten en desgevallend bijkomende informatie vragen voor zover als nodig.

In het geval van de controles betreffende de ontstentenis van reëel bestaan van een gemeenschappelijk leven bij negatief woonstverslag heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook reeds geoordeeld dat het de vreemdeling niet toekwam aan te tonen dat er geen ontstentenis van gemeenschappelijk leven was. Volgens de rechtspraak rustte ook bij het nagaan van de effectieve samenwoning een zorgvuldigheidsplicht op de overheid die proactief moest nagaan of er al dan niet een gemeenschapsleven was.

Zie :

RVV, arrest nr. 1397 van 28/08/2007;

RVV, arrest nr. 2684 van 16/10/2007;

RVV, arrest nr. 14878 van 30/08/2007, n° 1487;

R.v. St. arrest van 24/04/1995;

Dezelfde redenering kan toegepast worden op onderhavig geval. De overheid moest omwille van haar zorgvuldigheidsplicht ook in onderhavig geval bijkomende informatie vragen i.v.m. inkomsten OF een behoefteanalyse zoals voorgeschreven door artikel 42 §1 lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 uitvoeren OF nagaan of er andere elementen in het dossier aanwezig zijn om een correcte behoefteanalyse uit te voeren. Zo niet, diende een zorgvuldige overheid betrokkenen te informeren en hen de gelegenheid geven bijkomende informatie te verschaffen m.o.o. de behoefteanalyse.

Uit het administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verwerende partij verzoekster niet heeft getracht te informeren of te horen voordat zij een negatieve beslissing jegens haar heeft genomen en dit, in strijd met artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie.

Verwerende partij had als zorgvuldige administratieve overheid ook aan verzoekster moeten vragen wat de stand van zaken was betreffende de behoefte en de inkomsten van het huishouden.

Bijgevolg blijkt uit de bestreden beslissing dat eerste verwerende partij artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (2010/C 83/02) meer bepaald artikel 41 lid 2 a) van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het fairplay beginsel heeft geschonden.

C. 1.

Uit de voorafgaande uiteenzetting (zie o.a. supra punt B) in het licht van het ingeroepen middel (Zie o.a. supra punt A) wordt voldoende aangetoond dat:

☐ *de bestreden beslissing artikel 62 van de van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht schendt.*

☐ *dat verwerende partij zowel het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur (meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel) als artikel 42 §1 (junto artikel 40 ter) van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikel 41, lid 2, a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft geschonden.*

C.2.

Verzoekster en haar echtgenoot vormen een bestaand gezin dat beschermd dient te worden.

De bestreden beslissing zal op onaanvaardbare wijze een bestaand gezinsleven in het gedrang brengen. Bij terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst zal zij op een bruuske wijze gescheiden zijn van haar in België verblijvende echtgenoot. Omwille van de beroepsactiviteiten van verzoeksters echtgenoot kan niet redelijk verwacht worden dat hij België verlaat om verzoekster te vervoegen in Marokko.

In deze gegeven omstandigheden kan het recht op gezinsleven van verzoekster en haar echtgenoot slechts in België worden uitgeoefend.

De bestreden beslissing doet een ernstig afbreuk aan het fundamentele recht op gezinsleven van verzoekster en haar echtgenoot en dit omwille van loutere hypothese.

In casu heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het proportionaliteitsbeginsel. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij de verhouding tussen de uiterst nadelige gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoekster en het voor de Belgische Staat hieruit geput voordeel niet heeft overwogen. Er wordt hierover met geen woord gerept in de aangevochten beslissing.

Verwerende partij heeft een beslissing genomen die rechtstreeks indruist op het gezin- en privéleven van verzoekster.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna E.V.R.M.) en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

C. 3.

Indien uit het administratief dossier zou blijken dat verwerende partij haar beslissing kan steunen op enig concreet element uit haar dossier, quod non, heeft zij dan het fairplay beginsel door niet het volledig dossier over te maken aan de raadsman van verzoekster en door laattijdig een onvolledig dossier over te maken. (zie stuk 2)

Voor zover verwerende partij onvoldoende informatie had m.o.o. een behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 had zij ook verzoekster moeten horen of uitnodigen tot het verlenen van bijkomende informatie over de stand van zaken voordat zij een beslissing met zwaar nadelige gevolgen voor verzoekster neemt, en dit omwille van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair-play beginsel.”

In haar middel voert de verzoekende partij onder meer aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing en het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet is overgegaan tot een behoefteanalyse alvorens een weigeringsbeslissing te nemen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Uit deze duidelijke bepaling volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon het volgende gesteld:

“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *Loonfiches voor de periode november 2013 – januari 2014; uittreksel Staatsblad d.d. 13.02.2014; uittreksel Kruispuntbank van Ondernemingen waaruit blijkt dat hij in deze periode tewerkgesteld was als zaakvoerder van de onderneming E. sprl en hiervoor een maandelijkse vergoeding ontving van 1100 euro.*
- *Actief passief resultatenbalans d.d. 17.12.2013: dit document heeft betrekking op de inkomsten en uitgaven van de onderneming E. sprl, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in persoon. Bovendien is dit geen officieel van de belastingen en wordt het bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer.*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, er werden loonfiches voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteiten van de referentiepersoon. Aangezien bij het maandelijks betaalde bedrag van 1100 euro nog geen rekening werd gehouden met de inhoudingen die van dit bedrag dienen te worden

afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.”

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, zonder een verder onderzoek te doen naar de bestaansmiddelen die de verzoekende partij en haar echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, geoordeeld heeft dat het maandloon van de referentiepersoon niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU